

A BILINGUAL GLOSSARY OF ANNOTATED LITERARY TERMS

ENGLISH-PERSIAN

Absurd, theater of the. A kind of DRAMA growing out of the philosophy of EXISTENTIALISM and flourishing in Europe and America in the 1950s and 1960s. Absurdist dramas present CHARACTERS struggling to find order and purpose in irrational and incomprehensible situations. In the dramas of Eugene Ionesco, Samuel Beckett, Jean Genet, Harold Pinter, Fernando Arrabal, Edward Albee, and Arthur Kopit, characters find themselves buried in sand up to their armpits, submerged in a room full of proliferating furniture, standing interminably and for no purpose in a line, worked over by an interrogation team for no reason, or visited by friends who insist on staying with them indefinitely. Influenced by DADA, EXPRESSIONISM, and SURREALISM, the FORM and STYLE of absurdist plays reflect their subject matter. INCIDENTS do not tell a connected story; characters lack motivation;

تئاتر پوچی/تهی/معنی باختگی/ لفظ و لغو/ عبث،
نوعی نمایشنامه/ کار نمایشی که از فلسفه
هستی گرایی/ مکتب اصالت وجود نشأت گرفته و در
دهه های 1950 و 1960 در آمریکا و اروپا رونق و رواج یافت.
نمایشنامه های پوچ گرایان شخصیت ها را درگیر
کشمکش سخت برای دستیابی به نظم و هدفی در شرایط
و موقعیت های غیر عقلانی و غیر قابل درک و فهم ارائه
می نمایند. در نمایشنامه های اوژن یونسکو، سامول بکت،
ژان ژنه، هارولد پینتر، فرناندو آرابل، ادوارد آلبی و آرتور
کوپیت، شخصیت ها خود را تا زیر شانه مدفون در ماسه
می یابند. و فرورفته در اتاقی مملو از خرت و پرت های
پراکنده، در فواصل بی انتها عاری از هر هدفی معین صف
کشیده ، و در حالیکه گروه خاصی از بازپرسان بدون هیچ
دلیل به کار گرفته شده اند و یا دوستانی به دیدن آنها
آمده اند که برای ماندن نزد آنها تا زمان نامعینی اصرار می
ورزند. ضمن اینکه جریان پوچ گرایی تحت تاثیر گرایش
هایی مانند دادا، تعبیرگرایی و فرا واقعیت گرایی قرار

even the language is cryptic. There is an odd kinship between absurdist drama and FARCE—as if, in the theater of the absurd, the merciless and abusive situations of farce have been transformed into nightmares about the human condition. Like farces, absurdist plays are terribly funny—until they are suddenly profoundly sad.

See DADA, DRAMA, EXISTENTIALISM, EXPRESSIONISM, FARCE, SURREALISM.

گرفته، نوع سبک و صورت نمایشنامه های پوچ گرایان بازتابی از مایه موضوع های آنها به شمار می آیند. **رویدادها**، داستان منسجمی را بازگو نمی کنند، شخصیت ها از کمبود و فقدان انگیزه رنج می برند، حتی زبان خاص آنها پیچیده، مبهم و اسرارآمیز است. نوعی رابطه عجیب و غریب بین نمایشنامه های پوچی و **نمایشنامه های لوده گری / مضحک** وجود دارد — گویی در تئاتر پوچی موقعیت های بی رحمانه و پلید نمایشنامه های مضحک به کابوس های وحشتناکی در رابطه با شرایط زندگی بشر تبدیل شده اند. نمایشنامه های پوچ مانند نمایشنامه های مضحک، بی اندازه **مضحک** و خنده آور هستند — تا اینکه ناگهان به شدت غم انگیز می گردند.

به **مکتب دادا / سنت شکنی، نمایش، هستی گرایی / مکتب اصالت وجود، تعبیر / بیان گرایی، نمایش لوده گری / ادا و اطوار، فرا / فوق واقعیت گرایی** رجوع شود.